

for det Første tillade mig at erindre om, at man vel ikke saadan uden videre kan sige, at Alle have været enige om, at det skulde være en Nødvendighed, paalagt ved Loven, for Alle at være forsynede med Legitimation, saaledes vel at mærke at forstaa, at Mangelen deraf skulde være en strafbar Lovovertrædelse; idetmindste maa jeg for mit Bekommende tillade mig at bemærke, at det netop var den Del af det ærede Udvalgs Forslag, som forelaa ved 2den Behandling, der vakte mest Betænkelighed hos mig, at det i Spidsen for dets § 15 havde opstillet et saadant almindeligt Raad til Alle om under Straffeanfvar at være forsynede med Legitimation; thi derved var jo nemlig Sagen i Virkeligheden stillet ikke lidt forskjellig fra, hvad der var foreslaaet i Lovforslaget. Jeg anser det ganske vist for at være tilstedeligt og tillabeligt, at man gjør Borgerne opmærksom paa, at Politiet har Ret til, forsaavidt det dertil finder Anledning, at anstille Undersøgelse med Genfyn til deres Personer, sikkre sig Bevis for, at de ere de Personer, for hvem de udgive sig, og jeg anser det derfor for at være i sin Orden, at der udtales noget Saadant i Loven, thi derved bliver det angivet for de Paagjældende, at forsaavidt de ikke selv sørge for at være forsynede med tilstræffelig Legitimation, saa udsætte de sig for de deraf flydende Ubehageligheder, nemlig at blive opholdte, indtil de skaffe den fornødne Legitimation tilstede; men der er et Skridt derfra og til at sige: I skulle have Legitimation, og have I den ikke, saa blive I at straffe, saaledes som Loven foreskriver for dem, der overhovedet tilfældigt Lovens Bestemmelser. Naar jeg dog troede at turde drive min Ansvarlighed mod det ærede Udvalg saa vidt ved denne Sags 2den Behandling, at jeg gif ind paa at lade det udtryffeligt udtale i § 15, at det var en Forpligtelse under Straffansvar for Alle at være forsynede med Legitimation, ja, saa søgte jeg ganske vist Undskyldning for mig til at gjøre dette i den Omstændighed, at det ærede Udvalg den Gang dog i alt Fald havde ladet det være en frivillig Sag for de Paagjældende, hvorledes de vilde skaffe sig denne Legitimation, og fordi der dog maatte erkjendes at være en Mulighed for at skaffe en Legitimation tilstede paa en Maade, der ikke i den Grad var generende eller krenkende for de Paagjældende som den Form, det ærede Udvalgs Nærtal nu finder at være saa fortræffelig. Til Forsvar for denne Form har jeg egentlig ikke hørt Andet anføre af den ærede Ordfører her idag end dette, at det er til Fordel for stikkelige Folk, der søge Arbejde, at have en saadan Bog, og at Ihændehavelsen af en saadan Bog ogsaa naturligvis kan føre til, at man kommer ind paa denne Vej med Meddelelsen af Attester, som jeg selv har tilladt mig tidligere at nævne som Noget i og for sig ønskeligt; men jeg kan ikke Andet end udtale, at det forekommer mig at være urigtigt, om Lovgivningsmagten vil

paalægge Folk en saadan Byrde eller Forpligtelse af Genfyn til deres egen Interesse, af Genfyn til, hvad der kan være dem selv bekendt; det tror jeg, at man kan overlade til de Paagjældende selv at bestemme. Lovforslaget havde i den oprindelige § 15 i Erkendelse af, at det kan have sine Fordele for de her omhandlede Personer at være i Besiddelse af en saadan Arbeidsbog, paalagt det Offentlige som en Pligt, naar de Private forlangte det, da at lade dem faae en saadan Arbeidsbog; men det er at vende Forholdet helt om, naar det ærede Udvalgs Nærtal nu paalægger det som en Pligt for de Private at skaffe sig en saadan Bog formentlig til deres egen Fordel, selv naar de Paagjældende ikke ønske at have en saadan Bog. Jeg tillod mig at sige, at saaledes som Budet var givet, vilde det medføre Gene, ja endog noget Krenkende for de Paagjældende. Jeg skal ganske henstille dette, om man virkelig tror at kunne benegte, at det vil falde som noget meget Byrdefuld og halvoeis Krenkende for de mange Medborgere, hvorom der er Spørgsmaal netop efter det Omfang, som den ærede Ordfører har oplyst, at Bestemmelserne i Udvalgets § 15 skulle have, at skulle, naar de ville foretage en Rejse uden for den Jurisdiktion, hvor de høre hjemme, for at søge Arbejde eller Erhverv, melde sig hos Politiet og der opgive ikke blot deres Navn, men ogsaa gjøre Rede for, hvad de hidtil have taget sig for og at skulle skaffe sig en Arbeidsbog, hvori deres Signalement bliver indført osv. Jeg nærer aldeles ingen Tvivl om, at en saadan Bestemmelse vil falde meget trykkende for mange Medborgere, som deri ville se et Bidnesbyrd om en vis Mistillid, som de finde at være aldeles uberettiget. Jeg nærer aldeles ingen Tvivl om, at jo stikkeligere, jo rolligere og bedre Borgere de paagjældende Personer ere, destomindre vilde de kunne forstaa denne Bestemmelse, i alt Fald i Begyndelsen, og at det største Lal af Overtrædere af denne formelle Lovbestemmelse netop vil findes blandt stikkelige og rolige Borgere. De Personer, man mest skulde frygte for, de Personer, der uden at være Baga-bonder maasse staa paa Grændsen til at blive det, vilde meget snart lære, at de ved at anvende de 8 §, eller hvad en saadan Bog kan koste, for at faae en Arbeidsbog, kunne skaffe sig i Hænde et Dokument, der maasse kan være dem til Nytte under senere Konfliktter eller Sammenstød med Politiet; men netop jo rolligere og stikkeligere den Erhvervsøgende er, desto mindre vil han i sin almindelige Retssædighed i Mæret 1875 kunne falde paa at tro, at han skal melde sig for Politiet, faae en Bog med Signalement o. s. v. Og ligesom denne Bestemmelse vil være byrdefuld for den Enkelte, saaledes vil den ogsaa, naar man ser Sagen fra Politiets almindelige Standpunkt, være ikke lidt ubensigtsmæssig og fremtalde ikke ganske ringe Ulemper. Jeg vil spørge det ærede Udvalgs Nærtal, hvorledes det egentlig har